

Joc repartit: teatre

Les sessions de Jocs Partit que cada mes des del novembre passat se celebren al Teatre El Magatzem tenen l'atractiu afegit de la sorpresa. Cada diàleg entre escriptors resulta substancialment diferent de l'anterior i, en general, de tots els altres. En el darrer, protagonitzat per Sergi Xirinacs i Francesc Cerro, aquesta característica es va accentuar, sobretot per una participació superior i impulsiva d'una bona part del públic assistent, que va provocar que més que d'un joc partit entre dos esdevingués un joc repartit entre dos actors centrals i uns quants més que no figuraven en el programa. A totes les sessions hi ha hagut intervencions dels assistents, però en aquesta van ser moltes més i es van produir des de molt aviat i amb una passió inusual. Sens dubte, estàvem instal·lats en l'àmbit del teatre. I és que de seguida es va posar sobre la taula una qüestió que acostuma a provocar passions enfrontades. Quan Sergi Xirinacs va exposar els seus dubtes sobre en quin moment de l'escriptura ell es podia considerar realment un escriptor i Francesc Cerro va ser molt més contundent amb l'afirmació que ell no creia que fos un escriptor, la polèmica va estar servida. Quan tots dos van expressar una contradictòria posició davant del text teatral, perquè per una banda reclamaven –sobretot Francesc Cerro- la llibertat creativa que quan exerceixen de directors els dóna dret a manipular de la manera que creguin convenient el text que sigui, perquè, en definitiva, els creadors són els directors, i per l'altra no podien tolerar la idea que un director malinterpretés algun aspecte del text que ells havien escrit, les reaccions del públic van sorgir de manera espontània. Francesc Cerro va defensar amb tant d'ardor la seva posició, tot reconeixent que és essencialment contradictòria, que només va trobar una vida de sortida per salvar mínimament la coherència: esdevenir ell mateix el director dels seus textos. Sempre?, exclusivament?, se li va preguntar des del públic. El debat, vivíssim per a una de les qüestions més confuses del teatre de l'últim mig segle, aquella que, des d'una teorització esterilitzadora, va menar a la pràctica desaparició dels escriptors de teatre representats en l'escenari professional durant una quinzena d'anys. Tan intensa va ser la participació i la reflexió sobre aquest aspecte que va deixar en segon terme els altres punts que els dos actors principals volien debatre, des de la confiança en l'escena d'aficionats contra la professional defensada per Sergi Xirinacs fins a un insinuat, però ni tan sols abordat, repàs al teatre a la ciutat de Tarragona proposat també per Xirinacs. L'entusiasme dels assistents conduïa de nou a la

discussió sobre l'escriptura dramàtica i l'escenificació, un debat d'un extraordinari interès des del moment que bona part dels que hi intervenien eren gent de teatre o escriptors –no necessàriament confrontats- i que, en definitiva, sovint hi exposaven opinions meditades i interioritzades i punts de vista ja debatuts en altres ocasions. El públic es decantava clarament per retornar una categoria a la literatura dramàtica, i els dos escriptors –o potser els hauríem d'anomenar, simplement, homes de teatre- vacil·laven, navegaven entre dues aigües. Això va representar –a més, és clar de les intervencions que Xirinacs i Cerro havien preparat- el gran èxit d'aquesta sessió de Joc Partit, la capacitat d'obligar el públic a intervenir, de vegades impulsivament, amb la necessitat de prendre la paraula de seguida, impel·lit per la urgència d'expressar la seva opinió. Molt sovint, aquelles obres de teatre que compten amb el públic com a actor imprescindible no aconsegueixen una adhesió tan fervorosa. Es va acabar tard i alguns van continuar la conversa en un bar proper.

MAGÍ SUNYER

Publicar al diari *El Punt*, 13-04-2009

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/-/-/26061.html>